

IOANA POPOVICIU

*Tristetea
care apune
poezii*

Cuprins

Cuvânt înainte.....5

A mea mamă	9
Satul înflorit	11
Toamna.....	13
Am iubit o iluzie	15
Azi și mâine	16
Blestemul tăcerii	18
Cântec pentru copil.....	21
Ceasul	22
Clar de lună	24
Dimineața	25
Doar o dată	26
Draga mea	28
Drumul spre o altă viața.....	29
Ea și vulpea.....	32
Făptură întunecată	34
Feciorul	36
Flori și lumânări	39
Glasul iernii.....	41
Gust amar.....	43

Libertatea.....	45
Lăsați-mă să-mi plâng copilul	46
Iubirea ta	48
Tata.....	50
Timpul Zboară.....	52
Unde să te caut	54
Lucia	56
Mărțișorul.....	58
Mormânt înlăcrimat.....	59
Melancolie.....	61
Misterul nopții.....	63
Oglinda.....	65
Plânsul naturii.....	66
Primăvară.....	68
Pomul și cu omul.....	70
Razele de soare.....	72
Sărutul.....	73
Satul meu.....	74
Scrisoare către bunicul	76
Seara.....	78
Silvana	79
Strigăt în noapte.....	81
Suflet curat.....	87
Spiridușul și brăduțul.....	89
Suflete rătăcite	91
Timpul.....	93
Trădarea.....	95
Trecutul.....	97
Te las să pleci, amica mea	98
Vis fără speranță	100
Suflet bătrân.....	102
Tatăl meu și Moș Craciun	104
Cautându-te pe tine tată.....	106

A mea mamă

Mama mea-i o rândunică
Ce tot zboară fără frică,
Se trezește tot în zori
Ca să zboare până-nori!
Tot muncește pentru toți
Și bunici dar și nepoți
Ne hrănește, ne ocrotește
Lucruri bune ne dorește.
Mama mea-i ca o floare
Crescută și udată cu lacrimi de cristale!
E o floare rară și frumoasă
Cu greu a fost aleasă.
Mama mea-i universul
Nici nu mai contează restul
E universul meu frumos
Cântec dulce și melodios.
Fericirea mea e ea

Crescută pe-un vârf de stea.
Dorința ei de-a face bine
Mereu a schimbat ceva în lume.
Viața mea e viața ei
Doar așa are temei
Vreau să fiu mereu în palma ei
Ca un fluture, mamă de tu mă vrei!
Ca o floare ce nu se ofilește
Că veșnic fata ta îți mulțumește.
C-ai adus în a sa cale
Numai razele de soare
Scumpă mamă, scumpă floare
Rândunică zburătoare!

24 oct. dum. h. 9. 2011. Londra

Satul înflorit

Mă cheamă satul azi plângând,
Doina lui frumoasă să o ascult
Dar eu aplec urechea la pământ
Jalea gârlei s-o simt!
Așa cum curge printre pietre
Să ascult povestea unei fete.
Mă cheamă vântul șuierând
Dar eu ascult povestea lui plângând
Căci printre șiruri de mărgele
Era povestea vieții mele.
Tu, floare de iasomie,
la să-mi spui tu mie
Cât timp am pierdut
De când pe acasă n-am trecut?
C-am pierdut parfumul primăverii
Și surâsul scump al verii,
Iarăși roadele bogate

Și pe ele le-am pierdut toate.
Si am rămas doar cu zăpada
Ce a șters urmele mele
Lăsându-mi doar amintirile înghețate, efemere.
Mă cheamă satul iar plângând,
Bogăția lui frumoasă să i-o cânt
Și să-i duc departe numele
Lumea să nu-l uite,
Că-i bătrân dar încă viu
Nu vrea să trăiască-n pustiu
Ci vrea să audă iară
Buciumul seară de seară
Și-l roagă pe Vasile
Să-l sune cum doar el știe.
Lângă vatră stând cu toții
Buciumul sună iar la miezul nopții!
Mă cheamă satul înflorit,
Primăvara împodobit
Cu straie de sărbătoare
Fericit că azi noapte a auzit
Buciumul cel mult dorit,
Iar pe mine m-a văzut
Nu copilă c-am crescut.
Mă duc satul să-l îmbrățișez
Pentru viața ce mi-a dat-o să-i mulțumesc
C-am crescut cu datina
Și mi-a șters și lacrima.
Mă cheamă satul, acum, cântând
Iar eu îl îmbrățișez râzând!

Toamna

E toamnă, e târziu și s-a înserat
Afară, totul e pustiu
Și liniștea s-a lăsat,
Ușor spre a pluti
Pe cărarea inimii.
Afară se aude doar atât
Șopotul gârlei șuierând,
Glasurile frunzelor căzând,
Vântul bătând,
În suflet cântând!
Chiar dacă s-a înserat
Natura este acum tot vie,
Privesc îngândurat
Spre câmpie,
Argintie, aurie!
Privesc acum cu-nduioșare
Pășind ușor pe frunze moi,

Și vântul a-nceput să bată
Crengile copacilor
Se mișcă parcă în băta!
Păsărelele au încetat să mai cânte
Zborul lor pierdut în zare,
Toamna pusă în ramă argintie
Tablou veșnic,
Privit cu bucurie!

Am iubit o iluzie

Cum să uit vreodată amintirea ta,
Care s-a aprins ca o stea,
În inima mea.
Mă mint pe zi ce trece,
Că inima mi-e caldă,
Nu mi-e rece,
Îmi spun mereu că totul o să fie bine,
Că nu mai însemni nimic pentru mine.
Voi lupta să uit amintirea ta,
Voi considera c-am trăit un vis
Și-am iubit o iluzie, un vis,
Da, un vis care spre dimineață s-a stins,
Și-a lăsat în urma sa doar amintirea!
Da, totul a fost un vis
Ce-a trecut ca o săgeată,
Un vis pe care poate-l voi uita vreodată!

Azi și mâine

Eu aici și tu acolo,
Două lumi, nu una în două!
Două inimi mari, curate,
Legate pentru eternitate,
Din vise realizate, doar cu tine
Azi și mâine!

Aș vrea acum,
În ceasul nopții,
Să simt parfumul fericirii!
Parfumul tău, că-i doar al tău,
Când nu ești în gândul meu
Azi și mâine!

Ai împodobit camera inimii mele
Cu multe petale de lalele,
Ai ascultat dorința mea
Și ai putut, tu doar așa
Să încoronezi iubirea,
Azi și mâine!

Nu am cuvinte de iubire,
Căci cunosc doar prea puține.
Dar o să învăț și-o să culeg,
Un frumos buchet de ghiocei
Inocenți și ei, doar pentru tine
Azi și mâine!

Un buchet de trandafiri,
În numele mării iubiri,
Și luna și stelele,
Că ai adus soarele,
Doar pentru mine
Azi și mâine!

Blestemul tăcerii

În târziul nopții
Eu ascult versurile liniștii,
Mă opresc încet în drum
Să-ți văd durerea și să-ți spun,
Că blestemul nopții
Te-a ajuns și mi-e teamă,
Pentru firul vieții tale
Căci se destramă,
Of, ce dramă!
Mă uit la el și sufăr,
Nu am puterea să-l pot salva
Mă întreb oare de ce,
Ce va mai putea urma?
Surâsul lui curat
Între ruine e-ngropat.
Lacrimi, lacrimi, câte cad
Ca și frunzele din copac,

Toamna pe-nserat.
Picături de rouă
Ce se sparg în două
Pe pământul rece,
Doar dacă se dăruiește,
Ceva poate crește!
Strigăt de durere,
Îmbrățișări deșarte ele,
Ținutul strâns de mână
Tăiat ca și-o tulpină
Rămas fără rădăcină!
Noapte târzie, pustie,
Câtă durere,
Doar inima o știe,
Cât mai jelește,
Că nu mai iubește
Și nici nu mai vrea
Vreodată să ia
Să sădească acea rădăcină,
Să crească-o tulpină,
Și să crească frumos,
Pentru că blestemul nopții
L-a cuprins de jos!
Blestemul tăcerii
S-a aprins pe cer
Iar îngerul cel negru
Se ascunde să nu vadă
Lacul tăcut ce se află
În lumina de argint a lunii!